

[Hans Kjør.]

gjorde I heller ikke i 1925. Da økonomi- og budgetministeren blev den stærke mand i regeringen, som alle troede, fik vi netop at vide, at nu skulle vi have et pusterum, nu skulle der ske noget. Det er desværre ikke sket i tilstrækkeligt omfang.

Ministeren brugte dette udgangspunkt til ligesom at lægge ind i mit spørgsmål, om tallene nu også kunne holde, en særlig opfattelse i forhold til forsvarsudgifterne, oven i købet i den bedste polemiske stil fra mange års træning — den som også hr. Lysholt Hansen byder nye medlemmer velkommen med — koblet sammen med visse officersinteresser. Der var ikke antydning af baggrund for en sådan tankegang i det, jeg sagde. Jeg satte en række spørgsmålstegn ved, om disse tal nu også kunne holde, og som ét af flere eksempler satte jeg spørgsmålstegn ved forsvarsudgifterne målt ud fra den realistiske verden — og dermed være ikke sagt, at jeg ikke regner officerer med til den realistiske verden. Min baggrund for spørgsmålet tror jeg ikke hverken økonomi- og budgetministeren eller statsministeren behøver at tænke så forfærdelig meget over. Enhver ved, at vi er medlem af en alliance, at der foregår forhandlinger dér, og at hvis man skal leve op til den holdning i sikkerhedspolitikken, som udenrigsministeren har givet udtryk for, kan det være et naturligt spørgsmålstegn at sætte.

Jeg kunne måske belyse spørgsmålstegnet med, at der lige har været meddelt om en ubådsepisode oppe ved Grønland. Der har været en mærkbar forskel på den måde, den norske regering reagerede på over for en tilsvarende episode for nylig, og den reaktion vi har mærket fra dansk side. Jeg stiller ikke dette op som diskussionsgrundlag eller kritik, men jeg spørger statsministeren, om denne episode måske ikke netop kunne give anledning til overvejelser om holdbarheden i det spørgsmål, jeg rejste før, om den ikke kunne give anledning til overvejelser om de forpligtelser, vi har til at forsvare vor suverænitet eller, i det omfang vi ikke selv kan magte det, de forpligtelser der følger med at appellere til andre, os venligt sindede og samarbejdende nationer om at påtage sig den samme opgave.

Nu kan man selvfølgelig stille det spørgsmål: hvad kommer der nu ud af, at vi fort-

sætter debatten her? Der kommer formentlig ikke så meget ud af at fortsætte den her i salen. Det, der er spørgsmålet, er, hvordan vi kommer videre. Der er stillet et konkret forslag af hr. Lysholt Hansen om at bruge de nu faste udvalg til besparelsesdrøftelser. Jeg skal ikke afvise den tanke. Men jeg tror nok, jeg vil føje en vis skepsis til, for jeg har en fornemmelse af, at et af problemerne i det høje ting er, at på samme måde, som enhver ressortminister, når han har fået den ære at blive det, forsvarer sit område med næb og kløer, går det igen i folketinget, hvor vi andre sidder og snakker om økonomi på de områder, vi har med at gøre, med deres positive og deres negative sider. Så bliver de stående udvalg meget nemt en slags interessegrupper for deres egne områder, og det ender måske også med, at man synes, det er de andre, der først og fremmest skal spare. Det er måske lidt at undervurdere den gode vilje hos folketingsmedlemmerne, og det vil jeg nødig gøre. Men jeg vil føje til, at hvis der skal komme noget ud af det, må der nødvendigvis tages et initiativ fra regeringen, komme et udspil fra regeringen.

Jeg vil godt holde mig til det, hr. Lysholt Hansen sagde her i sin anden runde om, at vi da i hvert fald kan gå i gang om de ting, som vi kan konstatere mere eller mindre principiel enighed om, og så prøve på at få noget af det af vejen. Derefter må vi konstatere, at der er andre ting, vi ikke er enige om, og dér må man, hvis man skal nå resultater i dansk politik, forhandle sig til rette. Men jeg synes, det er lige stift nok, når hr. Lütken giver udtryk for skepsis med hensyn til, hvad der kan komme ud af det, med henvisning til hvad der er sket tidligere. Jeg må erindre hr. Lütken om, at hvis der er nogen grund til skepsis, er det med hensyn til, om man kan få SF og måske regeringen til at stå ved de sparebestræbelser, der skal til. Men vi er parat.

Christoffersen: Jeg skal først takke økonomi- og budgetministeren. Jeg kan forstå, at han varetog socialministerens interesser. De oplysninger, jeg fik, var i og for sig vældig tilfredsstillende, men de bekræfter blot, at der var tale om et betydeligt fejlskøn, og det var det, jeg ønskede at påpege med det eksempel. Vi kommer ud for i et tilfælde